

Telegraful Român

Onor. Academia teologică «Andreiană»
Sibiu

Organul oficial al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu

Abonamentul

pentru parohii cl. I Lei 800; cl. II Lei 600; cl. III Lei 500. Particulari Lei 500 Autorități și străinătate Lei 1500. De sprijin Lei 1500 Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. Mitropoliei 35 — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se returnează.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 12 Lei pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 35.

S'AU RUPT PECEȚILE

Tresaltă sufletul poporului român de bucurie și preamărește pe Domnul pentru marea Lui înțelepciune și milostivire! Tresalt strămoșii în morminte și sufletul lor se bucură, împreună cu îngerii și sfinții, în ceruri! Ziua marelui praznic, pentru care s'au rugat, pentru care au luptat, pentru care au suferit 250 de ani, a venit. Pecețile actului dela 1698 s'au rupt și frații greco-catolici se întorc la sânul Bisericii ortodoxe, maica Neamului întreg. Este acesta un eveniment de importanță epocală. El se încrestează în istoria zilelor de azi ca unul din actele decisive ale poporului român: refacerea unității lui spirituale.

Căci prea mult a suferit acest popor de pe urma desbinării aduse de stăpâniri și interese streine, ca să nu dorească și să nu primească cu entuziasm revenirea la unitatea cea dintru început. Acum zăgăzurile au fost frânte. Cei 423 de protopopi și preoți greco-catolici au deschis calea întoarcerii la vatra părintească. Pe calea aceasta se vor revărsa cu bucurie valorile poporului credincios ca să-și regăsească frații în îmbrățișarea caldă a maicii comune, Biserica Ortodoxă Română.

Lungă a fost așteptarea, mari au fost suferințele acestei Biserici, — dar cu atât mai mare este bucuria astăzi. De altfel poporul niciodată n'a fost despărțit de Biserica Ortodoxă; el a păstrat nesmintită tradiția strămoșească. Și preoțimea, în mare parte, s'a simțit solidară cu preoțimea ortodoxă. În calea revenirii la Ortodoxie au stat numai împrejurările politice și o mână de conducători, crescuți în spiritul iezuitismului ultramontan, pe care-l biciuia așa de vehement Petru Maior. Aceștia doreau să lărgească spărtura, să mărească distanța, creând diferențe artificiale între uniți și ortodocși. Sufletul popular însă a rămas același. Și el a biruit.

Acum, când forțele politice, care aveau interes să mențină desbinarea, s'au prăbușit, când conducătorii iezuiți au fost înlăturați, clerul și poporul unit poate pași liber spre înfăptuirea dorului străvechi: revenirea în cadrele Bisericii Ortodoxe, din care au fost smulși prin teroare și amăgire. Aceasta explică mișcarea de masivă mărturisire ortodoxă a greco-catolicilor.

La 1 Octomvrie 1948 preoțimea greco-catolică a rupt pecețile de pe actul „unirii”. La 3 Octomvrie Biserica Ortodoxă Română și-a deschis larg porțile ca să primească pe aceia care vor veni ai ei. La 21 Octomvrie, când se împlinesc 250 de ani dela actul „unirii”, poporul întreg va trăi bucuria refacerii unității lui spirituale. Biserica Ortodoxă Română, în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian și I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, al căror apel a avut rezultatul cerut, trăiește zile de mare sărbătoare.

Dumnezeu să binecuvânteze cu roade bogate acest mare act, care încheagă sufletul românesc în unitatea aceleiași Biserici, în unitatea aceluiași crez!

TELEGRAFUL ROMÂN

Revenirea Bisericii Greco-catolice în sânul Bisericii Ortodoxe Române

Adunarea dela Cluj. Sosirea delegației în Capitală. Solemnitatea dela biserica Sf. Spiridon Nou

Adunarea dela Cluj

Sâmbătă, 2 Octomvrie a. c., posturile de radio românești-au transmis mult îmbucurătoare veste că 36 protopopi și preoți greco-catolici, reprezentând 423 canonici, protopopi și preoți greco-catolici din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș, s'au întrunit la Cluj, în sala liceului „Gh. Barițiu”, în ziua de 1 Octomvrie a. c., pentru a discuta atitudinea ce trebuie luată față de apelul I. P. S. Patriarh Justinian și acela al I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, de a reveni în Sânul Bisericii Ortodoxe Române.

În urma discuțiilor s'a luat în unanimitate hotărârea revenirii la ortodoxie și s'au semnat o proclamațiune și un apel către preoții și credincioșii gr.-catolici din România. O delegație, formată din 36 protopopi și preoți prezenți la Adunarea dela Cluj, a plecat la București pentru a prezenta Sfântului Sinod permanent al Bisericii Ortodoxe Române hotărârea Adunării.

Sosirea delegației în Capitală

Delegația protopopilor și preoților greco-catolici a sosit în București Sâmbătă 2 Octomvrie, fiind întâmpinată în Gara de Nord de consilierii Sf. Patriarhii, de protopopii Capitalei și de numeroși preoți.

A luat cuvântul P. C. Pr. Petre Vintilescu, rectorul Institutului Teologic Universitar din București, care a urat bun sosit delegației în numele clerului Capitalei.

În numele delegației a răspuns P. C. Pr. Traian Belășcu, protopop de Țichindeal și președinte al Adunării dela Cluj.

„Este impresionant acest moment — a spus P. C. Prot. Traian Belășcu — când privesc atâtea fețe bisericesti venite pentru a ne saluta în Capitală, pe noi, care prin actul de ieri din Capitala Ardealului am rupt cu Biserica greco-catolică și am revenit la sânul Bisericii ortodoxe mame.

Am văzut căldura părintească cu care ne-ați primit aci și, vă asigurăm, cu aceeași căldură intrăm și noi în drepturile Bisericii ortodoxe. E foarte semnificativ că acest act, expresie a dragostei noastre pentru Biserica Ortodoxă, s'a întâmplat în Capitala Ardealului, Cluj. Noi suntem trimișii acestei preoțimi care și-a dat azeziunea pentru acest act, veniți să aducem I. P. S. Patriarh omagiul, devotamentul și toată supunerea noastră.

Vă asigurăm, Sfințiile Voastre, că preoții care vin în ogorul Bisericii strămoșești vor fi plini de dragoste și credință.

Asigurăm și Înaltul Guvern de tot devotamentul nostru; după cum muncim pe ogorul Bisericii noastre, așa vom muncii pentru întărirea Republicii Populare Române.

Fie binecuvântat ceasul de ieri din Capitala Ardealului, când preoțimea a avut curajul să se deslipească de Biserica greco-catolică și să se alipească de Biserica Ortodoxă Română.

Mulțumesc întregului public pentru primirea făcută.

Să ne ajute Atotputernicul Dumnezeu să înălțăm pe culmi tot mai înalte Biserica sufletului românesc”.

Solemnitatea dela biserica Sf. Spiridon Nou

Astăzi, 3 Octomvrie 1948, delegația celor 36 protopopi și preoți greco-catolici au prezentat Sfântului Sinod permanent, la București, hotărârea Adunării dela Cluj din 1 Octomvrie 1948, de revenire la Biserica Ortodoxă Română și de rupere a oricăror legături cu Vaticanul.

Membrii Sfântului Sinod, adunați în ședință, au luat act cu negrăită bucurie de această hotărâre epocală.

După ședință, la ora 11,15, membrii Sf. Sinod, în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian, însoțiți de delegații greco-catolici, de consilierii referenți și de preoții Capitalei, în slăvi și cu epitrahil, au pornit în procesiune solemnă spre biserica Sf. Spiridon Nou, unde s'a oficiat Doxologia de mulțumire lui Dumnezeu. A slujit I. P. S. Mitropolit al Ardealului, Nicolae înconjurat de un sobor de protopopi și preoți ortodocși și greco-catolici. Erau de față: I. P. S. Patriarh Justinian, I. P. S. Arhiepiscop și Mitropolit Vasile al Banatului, I. P. S. Arhiepiscop Firmilian al Craiovei, I. P. S. Arhiepiscop Sebastian al Sucevei și Maramureșului, precum și o mare mulțime de protopopi și preoți greco-catolici și ortodocși.

În cadrul Doxologiei s'a citit Apostolul dela Efesenii 5, 8-21, și Evanghelia dela Ioan 17. De asemenea I. P. S. Mitropolit Nicolae a citit rugăciunea de mulțumire către Dumnezeu, pentru că prin Harul Său a întors inimile fraților greco-catolici, ai căror înaintași, apăsați de urgia vremilor, s'au despărțit de Biserica ortodoxă. Prin această întoarcere, ei pot slăvi, de acum înainte, cu un glas și cu o inimă, adevărata credință păstrată prin grele lupte de-a lungul veacurilor. Dumnezeu să le binecuvânteze hotărârea, să o facă neschimbată, ca astfel să devină un izvor de viață nouă pentru binele neamului și sfintei noastre Biserici.

La sfârșitul Doxologiei, s'a citit proclamația clericilor greco-catolici adunați la 1 Octomvrie 1948 în sala liceului „Gheorghe Barițiu” din Cluj. În această proclamație, clerul greco-catolic afirmă că s'a împlinit vremea refacerii unității spirituale a poporului român. În consecință, decid:

1. Să se reintoarcă în sânul Bisericii Ortodoxe Române, dela care înaintașii lor s'au despărțit datorită vitregiei vremurilor;

2. Să se străduiască pentru a lumina conștiința credincioșilor greco-catolici, ca astfel toți fiii poporului român „una să fie”, după cuvântul Domnului.

Ei au luat această hotărâre sacră, pentru că despărțirea de Biserica Ortodoxă nu a fost determinată de motive spirituale, ci de împrejurări politice și economice, care apăseau greu asupra clerului și poporului român de atunci. Strămoșii noștri însă — sună mai departe proclamația — nu au renunțat nici la practica ritualului, nici la învățătura Bisericii Ortodoxe Române. Astăzi motivele de atunci nu mai există. Constituția și legile Republicii Populare Române asigură drepturi politice, economice, culturale și religioase egale tuturor cetățenilor țării, iar Biserica Ortodoxă Română, nu numai că nu se găsește față de Stat în situația grea dela 1700, ci este într'o situație deosebită, care îndreptățește nădejdea într'un viitor tot mai bun. Pe de altă parte, ruperea cu Biserica Romei — Biserica străină de interesele poporului român — refacerea unității spirituale și îndreptarea tuturor forțelor spre lupta pentru pace, întărirea democrației și progres, e o datorie sfântă a vremilor de azi. În consecință, în numele a 423 protopopi și preoți, cei 36 delegați hotărăsc să rupă legăturile cu Vaticanul, să revină în sânul Bisericii Ortodoxe Române și să fie de acum înainte ascultători față de ierarhia acestei Biserici. „Avem conștiința împăcată, că prin aceasta slujim cauza lui Dumnezeu în lume și interesele poporului nostru. Așa să ne ajute Dumnezeu!”

Așa se încheie proclamația iscălită de protopopii și preoții greco-catolici, în frunte cu Sfântul Traian Belășcu, președintele Adunării dela Cluj.

După aceasta s'a dat citire hotărârii sinodale de acceptare a revenirii protopopilor și preoților greco-catolici la Biserica Ortodoxă. Hotărârea Sinodală din 3 Octomvrie 1948, după ce arată că Sfântul Sinod permanent al Bisericii Ortodoxe a ținut ședință solemnă în sala Sinodului pentru primirea delegației celor 36 protopopi și preoți greco-catolici și a luat la cunoștință proclamația dela Cluj, ia act cu negrăită bucurie de

Casa parohială

Buletinul Eparhiei Argeșului publică în Nr. 8—9 de pe Aug.—Sept. a. c. un interesant articol despre necesitatea construirii de case parohiale pe seama parohiilor. Autoarea articolului, care este preoteasă, după ce arată importanța casei parohiale, pentru preot și enoriași deopotrivă, își sprijină argumentarea și pe constatarea că, „in alte țări, ca și în Ardealul nostru”, există asemenea case parohiale în multe parohii, ele fiind de un real folos atât pentru întreținerea vieții familiale a preotului, cât și pentru promovarea lucrării lui pastorale.

De fapt, problema clădirii de case parohiale a fost una din problemele de seamă pe care înalt Prea Sfințitul nostru mitropolit Nicolae le-a pus, în repetate rânduri, la inima preoțimii. Din rapoartele Cucernicilor preoți, la Ordinul circular Nr. 853 din 23 Ianuarie 1946, s'a constatat că existau, până la acea dată, case parohiale în 396 parohii din Arhiepiscopie, 116 parohii posedau terenuri pentru clădit, iar 263 parohii nu aveau nici case parohiale, nici terenuri. Prin Circulara Nr. 7625 din 5 Iunie 1946, I. P. S. Sa revine asupra acestei însemnate îndatoriri a preoțimii noastre și o îndeamnă să pășească „fără întârziere” la luarea de măsuri pentru clădirea caselor parohiale. Existența caselor parohiale, spune circulara amintită, asigură o viață mai omenească, mai liniștită pentru familia preotului; o mai bună păstrare a bunurilor materiale ale parohiilor: biblioteca, arhiva, matricolele etc., o stabilitate a preoților în anumite parohii și, în deosebi, un temelie pentru o mai vie și rodnică activitate pastorală.

Cât de just și prevăzător a fost indemnul I. P. S. nostru Mitropolit, se poate vedea în deajuns în împrejurările de astăzi, care cer slujitorilor altarului o îndoită râvnă și activitate în slujba binelui obștesc. Pentru a-și putea împlini misiunea cum se cuvine, preotul are și el nevoie de condiții de viață omenească, pusă la adăpostul unor privațiuni care ar împiedeca activitatea lui. Casa parohială este una din condițiile principale, care ar asigura liniștea unui trai familial statornic. Ceea ce este, de pildă, terenul de aterizare pentru un avion, ori cuibul pentru pasăre, aceea este pentru un preot și pentru parohie casa parohială. Ea este locul unde se așează păstorul sufletesc al satului, cuibul în care stă „părintele”, cu familia lui, spre a servi

indemn și pildă atâtor familii creștine. Biserica și casa parohială sunt cele două faruri care luminează și transfigurează sufletul unei parohii. Existența și starea lor îngrijită sunt mărturii sigure despre vrednicia preotului și a credincioșilor. O parohie cu o biserică îngrijită, curată și împodobită și cu o casă parohială corespunzătoare, e semn că există interes, armonie și colaborare între preot și credincioși.

Fără îndoială că preotul este acela care se cuvine să ia inițiativa, să convingă și chiar să muncească pentru zidirea unei biserici sau a casei parohiale. Aceasta nu pentru că ar fi ale lui, într'o formă oarecare, ci pentru că sunt locașuri ale comunității, locașuri de învățatură, pilduire și sfințire a oamenilor.

Nu știm în ce măsură a fost împlinit indemnul I. P. S. nostru Mitropolit și câte case parohiale s'au zidit în ultimii doi ani, dar simțim că el este tot mai actual și că ori câtă trudă și jertfă ar cere realizarea lui, trebuie împlinit. E vremea acum să se pășească la întocmirea planurilor pentru înzestrarea parohiei cu casă parohială, acolo unde nu există. Trăim în vremea unor însemnate realizări de interes obștesc. Cu colaborarea maselor populare se ridică atâtea instituțiuni. Biserica noastră a avut și până acum această colaborare și e chemată să o folosească și de aici înainte pentru construirea caselor parohiale, cum o folosește la ridicarea locașurilor de închinare. Iată, se apropie toamna și strânsul recoltei unui an destul de dăruit de Dumnezeu se încheie. Un început se poate face. Să se porceadă la strângerea materialului. Din contribuția fiecărei familii, prin munca benevolă a credincioșilor, casa parohială poate fi începută și, într'un an doi, dată destinației. Scriem acestea pentru cei ce ar avea îndoieli și lipsă de curaj. Credincioșii vor asculta de păstorul lor, dacă îl vor vedea că depune suflet și dacă el va ști să-i convingă că ridică un așezământ din care se vor revărsa binefaceri și asupra lor. La urma urmelor, casa parohială nu e a preotului, ci a credincioșilor. E darul și recunoștința pe care ei o arată față de preot. Rostul ei este să adăpostească viața aceluia care-și pune sufletul pentru luminarea, binele și progresul lor. În ea se adăpostesc bunurile materiale și spirituale ale parohiei; în ea se poate face locaș pentru educația religioasă a generațiilor tinere,

Cu gândul la Ierusalim

Problema palestiniană ne privește și pe noi creștinii, iar motivele care ne obligă a avea la inimă soarta vechiului Canaan, sunt pe cât de multe, pe atât de sublime.

Căci ce poate fi mai înalt, ca faptul că aici s'a născut, a trăit, a predicat, a suferit, a murit, a înviat și s'a arătat după înviere Domnul nostru Iisus Hristos!

Și apoi, adevărul că Mântuitorul a fost și om adevărat, legat de timp, de spațiu și de o genealogie anumită, are pentru dogmatica noastră o importanță esențială.

La fel și faptul că lucrul acesta îl poate verifica oricine pe teren, chiar și astăzi.

Geografia, arheologia, etnografia, istoria, psihologia și peisagiul Palestinei ne ajută mult la înțelegerea lui Iisus și a religiei Lui.

Să nu ne mire deci că însuși Renan a spus că-i mult mai ușor să intuești și să descrii viața lui Iisus după ce ai călătorit prin țara Lui.

Aici e rațiunea obișnuitei ca sfânta Scriptură să aibă anexată și harta locurilor sfinte. Văzând-o și utilizând-o la înțelegerea textelor, un creștin conștient își aduce imediat aminte, că de acolo ni se trage neamul nostru creștinesc. Că acolo ni-s protopărinții sufletesti. Acolo leagănul, acolo scaldătoare. Acolo ni s'a deschis cerul și ni s'au transmis urările lui.

De acolo ne-a venit și scumpul nostru Testament, care ne dă dreptul a ne numi fii ai lui Dumnezeu și a moșteni împărăția Lui. Testament despre a cărui realitate și autenticitate rămâne sublim impresionat oricine călătorește la fața locului.

Căci, cum am mai spus: locurile sfinte

în ea poate funcționa „sfatul păcii”, și se țin ședințele corporațiilor bisericesti și ale asociațiilor religioase. În afară de aceasta, casa parohială e chemată să fie de atâtea ori „casa de oaspeți din Ierihon”, în care se tîmăduesc ranele atâtor bolnavi sufletești. Ea e „altarul cel mic” al parohiei, pentru că în ea locuște cel rânduit să se roage și să sfințească viața oamenilor.

Nu sunt sculți de obligația de a înzestra parohiile cu casă parohială nici chiar preoții care au casa lor proprie. Întâi, pentru că ei nu sunt decât pentru un timp în viața parohiei și, în al doilea rând, pentru că ea este chemată să îndeplinească un rost obștesc tot mai hotărât în cadrul activității pastorale.

De aceea, clădirea casei parohiale este o problemă de conștiință pentru preoți și un imperativ al vremii.

garantează și ilustrează veracitatea Noului Testament.

Pe urmă, să nu uităm că Palestina trebuie să ne preocupe în chip deosebit și pentru faptul că tot în cadrul ei, pe absolut toate dimensiunile ei, se localizează și se desfășoară și economia Vechiului Testament, ai cărui profeți i-au mâncat pâinea și au anticipat nespusa bogăție de har a Noului Testament.

Prin gura acestora a zis Domnul: „Am ales Ierusalimul, pentru petrecerea numelui meu” (III Regi 8, 10). Ierusalimul, în care s'a înjghebat prima comunitate creștină și dela care au pornit primii predicatori creștini.

Și încă nu numai despre Betel ci și despre întreaga Palestină se poate spune că-i loc sfânt, loc înfricoșător (Facere 28, 17).

Frumoasă țară de teofanii! Țară pe ale cărei drumuri arse de soare s'au recules și și-au oțelit puterile, cu gândul la Ierusalimul cel ceresc, atâția credincioși! Pământ care a absorbit sângele, sudoarea și lacrimile Domnului!

Ne întrebăm: mai poate fi pusă la îndoială îndatorirea noastră imperioasă de a fi cu ochii ațintiți spre Palestina și de a striga, atunci când se pun la cale mișelii pe seama ei?

Evreii s'au angajat trup și suflet în lupta pentru Palestină, fiindcă e în joc însuși destinul lor.

Noi, dacă nu putem face mai mult, trebuie cel puțin să nu ne desinteresăm de cele ce se petrec în Palestină. Să fim cu gândul la Ierusalim, pentru că „din Ierusalim a ieșit cuvântul Domnului” (Isaia 12, 2 și 3).

Dacă în timpul războiului am învelit cu saci de nisip Louvrou-l și alte comori artistice ale lumii, cum ne vom desinteresa acum de prăpădul ce s'a abătut asupra celor mai scumpe comori ale creștinătății — locurile sfinte?

„De te voui uita Ierusalime, uitată să-mi fie dreapta mea. Să mi se lipească limba de gâtlee de nu mă voui gândi la tine” (Psalm V, 5 și 6).

Să zicem deci, împreună cu profetul Isaia: „Pentru Sion nu voui tăcea și pentru Ierusalim nu voui avea liniște până ce dreptatea lui nu va străluci măreț (62, 1).

Pr. Al. Enache

Un muncitor chemat la un post de răspundere în Ministerul Cultelor. E vorba de numirea d-lui Dobogan în postul de director al administrației Ministerului. În felul acesta se continuă opera de democratizare întreprinsă de dl. Ministru Stanciu Stoian, atât în ce privește factorii interiori ai Ministerului cât și cei exteriori.

Cu prilejul instalării d-lui Dobogan, dl. Ministru Stanciu Stoian a ținut o însuflețită cuvântare.

FOIȘOARA

Creștinismul și munca

Niciodată nu s'a vorbit și scris mai mult decât astăzi despre muncă. Angajați într'un adevărat iureș al reconstrucției, oamenii muncii de toate categoriile se grăbesc să repare ce se mai poate repara din stricăciunile pricinuite de războiu. În același timp ei se străduiesc să clădească pe temelii noi o lume mai confortabilă pentru toți, mai bună și mai fericită.

Cultul muncii a luat proporții atât de mari în ziua de azi, încât munca a devenit aproape singurul criteriu de valorificare a omului și dela care se așteaptă o așezare mai dreaptă a omenirii. Cuvintele sf. apostol Pavel: „Cine nu muncește acela să nu mănânce” sunt astăzi mai actuale decât oricând, putând fi socotite ca deviza vremii noastre.

În dorința lor de a vedea mobilizate toate forțele pentru redresarea generală, oamenii muncii ar dori însă să știe care este atitudinea Bisericii creștine față de muncă și față de schimbările adânci, structurale, pe care le suferă societățile moderne. Plutește parcă în aer întrebarea dacă Biserica aprobă sau socotește ca o strădanie prea pământească și zadarnică ofensiva muncii în care sunt angajate toate popoarele lumii. Și poate că nu puțin sunt aceia care au luat cunoștință de acuzațiile aduse creștinismului în a doua jumătate a secolului trecut, cum că Iisus ar fi disprețuit munca și că creștinismul, îndreptând privirile oamenilor spre transcendent, n'ar fi contribuit cu nimic la progresul omenirii. Scrierile lui Renan, ale lui

Nietzsche, ale lui Kautsky sunt răspândite în lumea întreagă și citite încă și astăzi, lăcând pe mulți să creadă că Iisus a fost într'adevăr un visător, care indemnă lumea să imite lipsa de grijă a păsărilor cerului și a crinilor câmpului, și că doctrina creștină n'a contribuit cu nimic la propășirea materială a omenirii. Unora ca aceștia trebuie însă să li se arate că nimeni pe lume n'a contribuit mai mult decât Iisus la prețuirea muncii și nicio altă învățatură religioasă n'a stimulat mai mult decât cea creștină civilizatia și cultura omenirii.¹

Intr'adevăr, toată lumea știe că în antichitatea greco-romană munca, cea manuală mai ales, era o îndeletnicire disprețuită și ca atare lăsată pe seama celei mai năpăstuite clase sociale, pe seama sclavilor. Pentru un om liber, pentru un nobil mai ales, constituia o scădere a demnității faptul de a se cobori până la o îndeletnicire oarecare manuală. Omul liber se ocupa cu războaiele, cu vânatul sau cu petrecerile. Și ne putem închipui cu ce dispoziție sufletească munceau și sclavii înșiși, acele nesfârșite mii și milioane de nenorociți, însemnați cu fierul roșu pe frunte sau pe obraz și mânați cu biciul la cele mai istovitoare munci.

A trebuit însă să vie Iisus, pentru ca munca și muncitorul însuși să capete o demnitate deosebită. A trebuit să se răspândească creștinismul în lume, pentru ca munca să devie o datorie morală pentru orice om. Căci era imposibil să rămână fără nicio înrăurire asupra sufletului muncitorului faptul că el, Messia cel așteptat ca un eliberator plin de putere și strălucire, a binevoit totuși să ia trup omenesc în cele mai umile condițiuni. Nu putea fi puțin lucru pentru milioanele de sclavi muncii-

¹ G. Dessel, Die Arbeit betrachtet im Lichte des Glaubens, Ein Beitrag zur Lösung der sozialen Frage, 3 Aufl., Regensburg, Fr. Pustet, 1904, passim.

tori faptul că Dumnezeu în care ei credeau, Mântuitorul care îi mângâia de toate suferințele lor, deși era descendent după trup din familie regească, alesese totuși înjosita clasă socială a muncitorilor pentru a veni în lume și își petrecuse anii copilăriei în căsuța unui bătrân teslar. Se uită astăzi poate prea adesea că întemeietorul creștinismului a fost muncitor cu brațele, „teslar” (Marcu, 3, 3), înainte de a începe propovăduirea Impărăției lui Dumnezeu.

Iar după ce a părăsit lucrul manual, pentru a se consacra în întregime misiunii sale, Iisus n'a apărut ca un visător fără țință și fără vlagă. Caracterul său voluntar, realizator, apare pe fiecare filă a sf. Evanghelii. Dinamismul persoanei sale pune în mișcare pe toți cei care îl înconjoară. El străbate în lung și în lat Galileea, propovăduind cu zel învățătura sa. Mângâie pe cei în suferință, vindecă pe bolnavi, înviază chiar și morți, fiindcă îi este „milă de popor” (Matei 9, 36). Iar în această strădanie a sa, în această alergare și dăruire de sine nu cunoaște odihnă, nu știe ce e cruțare pentru trupul său. Se istovește (Ioan 4, 6), flămânzește și insetează (Matei 4, 2; Marcu 9, 12), pentru ca seara să cadă în genunchi și să se roage uneori toată noaptea pentru ușurarea suferințelor omenestii (Luca 6, 12).

Chiar moartea pe care a primit-o Iisus n'a fost moartea unui om liber, a unui cetățean roman, ci moartea oamenilor muncii, a sclavilor: moartea pe cruce.

Gândească-se oricine la completa răsturnare de valori pe care o producea Iisus prin viața și moartea sa. Într-o lume în care nu prețuia altceva decât bogăția și strălucirea, puterea și vaza socială, el, umilul teslar, răstignit pe cruce ca ultimul sclav, ajunge dintr'odată pilda vie a adevăratei vieți, modelul de viață, pe care milioane și milioane de oameni îl vor urma. Lucrul acesta părea atât de

J. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae în mijlocul poporului

Prezența înalt Prea Sfințitului nostru Mitropolit Nicolae în mijlocul poporului e întotdeauna un praznic de bucurie și de înviore a duhovnicească. Poporul își primește Ierarhul cu sufletul în sărbătoare, mărturisind astfel dragostea ce-l leagă de Biserica ortodoxă, Biserica poporului. Iar înaltul Ierarh, mișcat de dragostea aceasta a poporului, revarsă har și lumină, dăruindu-se deplin pentru sufletele insetate de cer.

Cronica lunii Septemvrie este bogată în acest sens. Amintim numai: praznicul „Înălțării Sf. Cruci” (14 Sept.), sfințirea Bisericii din Agnita (19 Sept.) și sfințirea Bisericii din Belini, Trei-Scaune (26 Sept.).

La Sâmbăta de sus:

Cine n'a auzit despre sf. Mănăstire delă Sâmbăta de sus? Cunoscută nu numai pentru frumusețea așezării, ci mai ales pentru lucrarea ei duhovnicească, ea primește an de an zeci de mii de credincioși din toate părțile țării. Nu așa era însă cu 20 de ani în urmă. Biserica era în ruină, locurile păgănite, chili și case nu existau. Aici însă s'a oprit privirea I. P. S. nostru Mitropolit și sufletul lui a văzut peste ani ridicată din aceste ruine mănăstirea călugărilor cărturari și misionari. Și viziunea aceasta — în 20 de ani — a devenit faptă. Se cuvenea deci ca la acest popas sărbătoresc să se cinstească ctitorul și ostenitorii acestei sf. Mănăstiri. Această cinștire a dat praznicului Înălțării sf. Cruci (14 Sept.) dela Mănăstire o atmosferă cu totul deosebită. Mii de pelerini erau de față la sf. Liturghie slujită în sobor, în prezența I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae. La sfârșitul sf. Liturghii, soborul sf. Mănăstiri a oferit P. C. Sale părintelui Prot. stavr. Ieronim Grovu, consilier mitropolitan, o cruce de argint drept recunoștință pentru munca stăruitoare de ani de zile pentru zidirea Mănăstirii și aranjarea celor din jurul ei.

În cuvântarea ocazională rostită de păr. Ierom. Serafim Popescu, starețul sf. Mănăstiri, s'a arătat cu modestie toată buna-purtare de grije pe care P. Cuc. Păr. consilier I. Grovu a avut-o zi de zi, față de Mănăstire.

Crucea oferită, e numai un semn al dragostei noastre, dar nicidecum o răsplată pentru munca depusă aci, a spus Cuv. Sa, muncă pe care nimeni n'o poate

răsplăti decât prin iubire și prețuire vecinică.

Dela cea dintâi brazdă de desțelenire P. Cuc. Sa păr. Prot. stavr. I. Grovu a fost mereu în fruntea tuturor ostanelilor pentru refacerea acestui lăcaș sfânt.

La aceste cuvinte de prețuire, P. Cuc. Sa Păr. Prot. stavr. I. Grovu, adânc mișcat, a spus următoarele:

„Nu am așteptat nici un fel de răsplată pentru ceea ce am făcut aci.

Eu nu mi-am făcut decât datoria.

Nu sunt meritele mele și dacă astăzi trebuie să fie cineva răsplătit, pentru tot ce vedeți aci, apoi acesta este I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae, ale cărui inițiative, planuri și dorinți le-am executat cu toată conștiințiozitatea. I. P. S. Sa este vrednic de toată dragostea noastră și de tot devotamentul nostru al tuturor.

Când am început să refacem sf. Mănăstire, I. P. Sf. Sa a fost și inginerul și arhitectul lucrării.

I. P. S. Sa a fost acela, după gustul artistic al căruia s'au executat toate aceste lucrări mărețe de artă și așezări, cari le vedem și de cari toată lumea spune că numai așa puteau fi executate, ca să cuprindă toată frumusețea posibilă până la desăvârșire.

Înaltul nostru Arhipăstor a fost grădinarul, care a schițat, cu ochiul său, toate straturile acestea minunate de flori și a ales fiecare floare în parte.

I. P. S. Sa este deci marele arhitect al acestei Mănăstiri, inginerul care a supravegheat zi de zi executarea tuturor lucrărilor de restaurare și grădinarul care a așezat toate în locurile cele mai potrivite, iar eu am executat sugestiile și îndrumările ce mi se dădeau.

În vremea restaurării sf. Mănăstiri, ani de zile de muncă, eram chemat spre consultare câte odată de 3-4 ori pe zi, întrebându-mă, ce să mai facem, așa trebuie făcut cutare lucru, piatra cutare e bună în locul cutare, răpindu-l ore și zile întregi de liniște și odihnă, astfel ca astăzi să vedem refăcut acest loc sfânt, în toată frumusețea. Mie mi-ați oferit o cruce, o voi purta cu cinste și dragoste.

Dar ce-i putem oferi noi toți I. P. S. Sale pentru tot ce a făcut și realizat aci? Dragostea noastră nețărnută, devotamentul nostru neprecupețit, ascultarea noastră desăvârșită.”

pardoxal, încât ne putem explica pentru ce predica sf. apostol Pavel despre Hristos era socotită de Iudei ca „sminteală” și de păgâni ca „nebulie” (I Cor. 1, 23). Sminteala și nebunia constau de fapt într-o fundamentală răsturnare a valorilor prețuite în lumea antică. Adevărata valoare a omului nu mai consta în noblețea clasei sale sociale, în averea și strălucirea sa, ci în puterea sa spirituală, în munca și jertfa sa pentru binele aproapelui. Lucrul acesta avea să fie înțeles mai târziu, mult mai târziu. Că Iisus nu s'a ocupat în predicile sale de problemele muncii și n'a dat ucenicilor săi instrucțiuni speciale pentru organizarea muncii, este foarte adevărat. Dar nu era aceasta misiunea sa. El nu venise pentru a stabili un nou cod social, ci pentru mult mai mult decât atât. El pregătea venirea împărăției lui Dumnezeu. Și aceasta însemna o transformare atât de radicală a raporturilor dintre oameni și a oamenilor înșiși, încât problemele muncii își găseau o deslegare dela sine într-o lume transfigurată, în care voia Tatălui ceresc avea să se împlinească „precum în cer, așa și pe pământ”.

Din numeroase locuri ale Noului Testament reiese indirect că Iisus împărțea în privința muncii concepția vechiu-testamentară, în care munca era lăudată și socotită ca poruncă divină.² Astfel, el vorbește despre muncă așa cum ar vorbi despre ceva dela sine înțeles. Laudă pe servitorul care împlinește voia stăpânului său (Luca, 12, 42-44), socotește ca un lucru firesc ca cel care nu vrea să moară de foame să muncească (Luca, 16, 3), aprobă purtarea servitorilor care au înmulțit prin muncă talanții primiți dela stăpânul lor și condamna pe servitorul care îngropase talantul în pământ (Mat. 25, 14-30). Și, în general, nu găsim în sf. Evanghelie niciun cuvânt în care munca să fie dis-

prețuită sau condamnată, dar întâlnim numeroase locuri în care străduința pentru cele materiale este pusă în rândul al doilea față de mântuirea sufletului. Iar pentru cei aleși, pentru cei puțini, care aveau să fie „sarea pământului” și „lumina lumii”, desbrăcarea de grijile materiale devine chiar o necesitate.

Rupându-se dela munca sa de teslar și chemându-și ucenicii dela muncile lor pescărești sau plugărești, pentru a-i face „pescători de suflete”, nu însemna deci că Iisus chema întregul popor să-și părăsească munca și să se lase muritor de foame, ci numai că un mănunchiu de oameni trebuia să se consacre pe cât posibil exclusiv propovăduirii Evangheliei. Și aceasta nu pentru cine știe ce satisfacții deosebite în această viață, ci dimpotrivă, pentru a se supune unor strădanii mai mari decât munca obișnuită și pentru a sfârși, poate, prin martiriu.

Dovadă că lucrurile așa trebuie înțelese stă faptul, grăitor dela sine, că sfinții apostoli, recrutați de Iisus dintre muncitorii manuali³, își părăsesc numai în parte munca lor, pentru a nu deveni povară nimănui, iar sf. apostol Pavel indeamnă pe Tesaloniceni să lucreze „cu mâinile lor”, să-și mănânce pâinea „de ei agonisită” și să nu aibă „trebuință de nimeni”. Marele apostol se dă pe sine ca exemplu: „Când am fost la voi, spune el, n'am fost fără de rânduială, nici n'am mâncat dela cineva pâine în dar, ci cu muncă și cu trudă am lucrat noaptea și ziua ca să nu împovăram pe nimeni dintre voi. Nu doară că nu avem puterea aceasta ci ca să vă dăm o pildă cu noi înșine, ca să faceți ca noi” (II Tes. 3, 7-9). „Am muncit mai mult decât ei toți”, spune el în altă parte (I Cor. 15, 10), referindu-se de data aceasta la munca sa de răspândire a cuvântului Evangheliei.

³ Petru, Andrei și frații Zevedei erau pescari, Filip conducător de măgari, Bartolomeu grădinar Iacob al lui Alfeu pietrar.

Intreaga lume de credincioși prezenți, mii de credincioși au rostit un Amin, din adâncurile sufletului, întomând, întru mulți ani Stăpâne.

Căci adevărul acela era.

Sfințirea Bisericii din Agnita:

De mari bucurii duhovnicești s'au învrednicit bunii și harnicii noștri credincioși de pe Valea Hârtibaciului, cari au avut fericitul prilej să vadă, la ei acasă, Duminică 19 Septemvrie a. c. pe I. P. S. nostru Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae.

Această împrejurare fericită a fost prilejuită de evenimentul târnosirii bisericii parohiale din Agnita.

Acest nou Sion al credinței străbune înștruit în cele peste șase sute de biserici noui clădite în stil curat bizantin în Mitropolia noastră din dragostea, jertfelnicia și truda poporului dreptcredincios, în perioada dela primul război de eliberare națională și până astăzi, stă în veac, ca o mărturie a credinței poporului nostru în Evanghelia mântuitoare a Domnului Iisus Hristos.

I. P. Sf. Mitropolit Nicolae a sosit la Agnita Duminică dimineața pe la ora 8 și jum. venind dela Sibiu, însoțit de P. Cuc. prot. stavr. Ieronim Grovu, consilier mitropolitan, și Cuc. preot I. Munteanu, secretar Arhiepiscopesc.

În drum spre Agnita I. P. S. Mitropolit Nicolae a fost întâmpinat în toate parohiile din prot. Agnitei de preoții tuturor confesiunilor locale, cu grupuri de parohieni, cari au ținut să aducă salutul lor I. P. Sf. Sale și să primească binecuvântări arhieresti.

Într'un mod cu totul deosebit a fost întâmpinat I. P. S. Sa în parohia Alțina, unde la marginea comunei a fost binevențat de consiliul parohial în frunte cu episcopul parohiei, de unde a fost apoi condus cu un grup numeros de călăreți cu cai frumoși împodobiți, până în mijlocul satului, unde întreg poporul, în frunte cu P. Cuc. preot Belășcu, titularul protopopiatului român unit Tichindeal, a făcut o călduroasă manifestare de dragoste I. P. S. Mitropolit Nicolae.

Deși era la o oră destul de timpurie, întreg poporul din Alțina se găsea la porți pe ulițele satului, îmbrăcat de sărbătoare, cu cele mai frumoase covoare la ferestre, porți și garduri. Dela un capăt al satului și până la celalalt, din 20 în 20 metri, zeci de lanțuri de coroane și ștergare frumoși chindisite apăreau în drumul pe unde trecea I. P. S. Mitropolit. Tineretul arunca flori în calea I. P. S. Sale. Că doar odată trece vlădica pe la ei!

Insufletită și frumoasă manifestare a

dragostei credincioșilor noștri față de în-tăiu stătătorii Bisericii.

Cuvintelor roștite din inimă de păr. Belășcu, le răspunde părintește I. P. S. Mitropolit Nicolae, îndemnând pe toți cei de față la dragoste, înțelegere față de toți semenii noștri, ascultare față de conducerea statului nostru, pe care trebuie să o sprijinim din tot sufletul, în efortul de mai bine pentru toți cetățenii țării noastre.

Cu icoana în suflet a acestei manifestări de dragoste a poporului credincios de pe Valea Hârtibaciului, a ajuns apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae în fața bisericii noi din Agnita, unde era așteptat de un sobor de preoți din prot. Agnitei, în frunte cu P. C. prot. C. Marcu, titularul acestui protopopiat, prot. pens. E. Pa-cală, C. Pr. E. Pora și de poporul credincios din parohie.

După cuvântul de bun venit rostit C. prot. C. Marcu, înconjurat de soborul preoțesc, de Cuc. Arhid. I. Cireov, V. Gârbu, de la Sibiu, I. P. Sf. Mitropolit a săvârșit actul sfințirii bisericii și sf. Liturghie, la sfârșitul căreia I. P. S. Sa a rostit într'un grai popular o frumoasă predică, bogată în învățăminte duhovnicești și brodată pe cuvintele Mântuitorului „De insetează cineva să vină la Mine și să bea” (I. 6, 36). I. P. S. Sa a arătat înțelepciunea că sufletul nostru insetează după bucuriile cele mai înalte, după bucurii și fericire.

„Aceste bunuri le putem găsi la Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.”

Prin sfințirea acestei biserici s'a deschis un nou isvor de apă vie, în această casă a Domnului, în care s'au așezat sf. moaște. Aci să veniți aci să vă rugați aci să ingenunchiați, de aci să luați înțărție vieții voastre duhovnicești. Mărturisii-vă în fața sf. Altar, căci Dumnezeu Tatăl pe nimeni din cei ce se apropie de Dânsul nu-l lasă nemângâiat.

În rugăciunea de sfințire a acestei biserici, m'am rugat ca bunul Dumnezeu să asculte glasul rugăciunii voastre, al copiilor voștri. Să vă fie milostiv Domnul, de câte ori tinerii voștri își vor aminti în Domnul.

Când veți fi împovărați de păcate, fie și numai o dată pe an, sau de mai multe ori, aci Domnul vă desleagă. La acest Altar vă împărțasiți cu Domnul, care e prezent în sf. Împărțasanie cu trupul și sângele Său.

Ce ați face dacă ar trece pe la voi un om mare? Ați sta ascunși său în pădure? Nu!

Apoi, când vine Domnul prin sfânta Împărțasanie, pe sfântul Altar al acestei biserici, se cade cu atât mai vădit să fiți prezenți, să-l întâmpinați cu rugăminti fierbinți ale sufletelor voastre

De asemenea, în cartea ce poartă titlul *Învățătura celor doisprezece apostoli* se consideră ca o datorie dela sine înțeleasă ca fiecare creștin să lucreze. Comunitatea, se spune în acea carte, trebuie să aibă grijă să găsească de lucru pentru frații care vin din altă localitate⁴. Și tot asemenea *Așezămintele apostolice* indeamnă pe părinți să învețe pe copii „meserii folositoare”, iar tinerilor le dă sfatul să lucreze, folosind chiar termenii de exprimare ai sf. apostol Pavel: „Voi, cei mai tineri ai bisericii, la toate trebuințele dați-vă osteneala să slujiti fără preget, îndeletnicindu-vă cu toată seriozitatea de treburile voastre, ca în tot timpul vieții voastre să fiți îndestulați și pentru voi și să aveți să dați și celor săraci, pentru a nu împovăra biserica lui Dumnezeu, căci și noi, deși ne îndeletnicim cu predica Evangheliei, în același timp nu neglijem nici lucrul, Astfel, unii dintre noi sunt pescari, alții făcători de corturi, alții muncitori de pământ, ca să nu fim niciodată fără lucru... Lucrați prin urmare neincetat, căci cusurul le-neșului e fără leac. Cine nu lucrează, acela, la voi, nici să nu mănânce, pentrucă pe leneși îi urăște și Domnul

⁴ Dacă este drumet cel care vine, ajutați-l pe cât puteți, să nu ramână însă la voi decât două sau, dacă e nevoie, trei zile. Dacă vrea să rămână la voi, dacă este meseriaș, să lucreze și să mănânce. Iar dacă n'are meserie, faceți după socotința voastră, ca nu în nelucrare să trăiască cu voi creștinul. În caz că nu vrea să facă așa, este neguțător de Hristos; feriti-vă de unii ca aceștia” (Învățătura celor doisprezece apostoli, XII, în *Lucrarea Scrierilor Părinților Apostolice*, dimpreună cu *Așezămintele și Canoanele apostolice*, trad. de Pr. I. Mihăilescu; Ec. M. Păslaru și Ec. G. N. Nița, vol. I, Chișinău 1927, p. 90-91).

⁵ Așezămintele și Canoanele apostolice; IV-11, în aceeași lucrare, vol. II, Chișinău 1928, p. 109.

² Friederich Hauck, Die Stellung des Urchristentums zu Arbeit und Geld, Gütersloh, C. Bertelsmann, 1921, p. 71, sqq.

pentru iertarea păcatelor și primirea harului său mângâietor. Veniți la El, căci El e milostivire și bunătate. Cărbunii la un loc dau căldură mai mare, ard cu văpaie. Tot așa și sufletele noastre adunate în sf. biserică se topesc în rugăciune către Domnul, arzând toată zgura păcatelor.

Primenește-ți sufletul iubite creștine în ziua a 7-a, care e a Domnului.

Dumnezeu ne vorbește în multe feluri, în multe chipuri.

Numai să avem urechi să putem auzi acest grai.

Să alungăm dintre noi păcatul, ura, răzbunarea, minciuna și toate fărădelegile cari apasă greu asupra sufletelor noastre.

Vă îndemn iubiiții mei fii sufletești, mai vărtos să vă dați copiii la școală ca să-și lumineze mintea, să devină cetățeni buni ai patriei noastre și buni credincioși ai Bisericii noastre.

Să fiți cu ascultare deplină față de stăpânire, față de guvernul țării noastre.

În fruntea Guvernului nostru stă un fiu al Ardealului, fiu de preot din părțile Hunedoarei. Să privim cu deplină încredere în viitorul poporului nostru.

Bunul Dumnezeu a ocrotit în vremuri grele neamul nostru și nu ne va părăsi niciodată.

După aceste îndemnuri și povești duhovnicești, ascultate de mulțimea credincioșilor cari umpleau până la refuz biserica, I. P. S. Sa a rugat pe Părintele ceresc să trimită binecuvântarea Sa peste familiile, copiii, munca și întreaga viață poporului nostru, mulțumind tuturor celor cari au ostentat la zidirea bisericii.

Tot cu acest prilej a fost introdus în postul de protopop al tractului Agnizei P. C. păr. Chirion Marcu, căruia i s'a înmănat Singhelia cuvenită prin Prea Cuc. Sa Păr. Prot. stavr. I. Grovu, consilier mitropolitan.

La agapa care a avut loc după aceea, pe lângă I. P. S. Sa, au mai vorbit cuvinte ocazionale dl pretor Imbăruș, reprezentantul dlui Prefect din Sighișoara, prot. E. Gresser, titularul evanghelic al districtului Cincul, Dr. Curta, deputat eparhial, cari toți au făgăduit tot sprijinul lor Bisericii noastre, accentuând spiritul tolerant al preoțimii noastre, care este rugată să colaboreze ca și până acum cu organele de Stat pentru redresarea și prosperitatea poporului nostru.

Sfințirea bisericii din Belini

Credincioșii parohiei Belini din prot. Sf. Gheorghe sunt oameni cu inimă, treji la minte și cu sufletul plin de bunătate. Limba românească o cunosc în puțină măsură, din pricina vremurilor trecute, care le-au răpît-o.

Aveau o bisericuță mică. De aceea preoții parohiei din ultimii 15 ani, N. Belea (actualul duhovnic al Academiei Teologice din Sibiu), Gh. Iacob și I. Florea, împreună cu întreg poporul au ridicat o biserică nouă în stil bizantin de toată frumusețea. De remarcat că la zidirea ei au contribuit bănește și prin muncă și unitarieni și reformați din comună. Ca semn al frăției și dragostei creștinești dintre cele trei confesiuni conlocuitoare, lăcașul bisericii ortodoxe a fost înălțat pe aceeași colină cu celelalte două biserici, de unde străjuiește mareș cursul Oltului pe zece kilometri.

Ziua mare a predării locașului Domnului a fost în 26 Sept. a. c., când însuși I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, însoțit de P. C. părinte consilier Aurel Nanu și Arhidiaconul Circov, cu un sobor de 22 preoți, a săvârșit actul sfințirii.

După ce în după amiaza zilei precedente întregul popor și-a luat rămas bun dela vechiul lăcaș de închinare prin litia săvârșită acolo de păr. N. Belea, însoțit de câțiva preoți, în dimineața zilei de 26 Sept. a. c. Înaltul Ierarh a sosit în localitate, fiind întâmpinat în plin câmp de o echipă de călăreți, cari au condus pe Arhipăstor până în fața noului lăcaș. Aici a fost întâmpinat de P. C. protopop al locului, I. Ludu, care într'un cuvânt scurt a salutat pe I. P. S. Sa în numele poporului care era de față. E mare biserica cea nouă, dar poporul cel mult din loc și din toate satele din jur n'a putut încăpea la înconjurare și la sf. slujbă. Se puteau vedea lacrimi de bucurie și se puteau auzi șoapte ca: „Acum slobozește Doamne...”

La sfârșitul sf. Liturghii, I. P. S. Sa a vorbit poporului dela inimă, pentru că acel ținut îi este unul dintre cele mai dragi. „Bucurați-vă întru Domnul și pururea zic, bucurați-vă!” Indem la bucuria spirituală, indemn spre iubire fără deosebire de rang și lege a dat I. P. S. Sa. Ascultare de mai marți țării și muncă fără zăbavă a încrustat Înaltul Ierarh în sufletul poporului.

Înălțătoarea cuvântare a fost tălmăcită pe scurt în limba maghiară de către fostul lor preot iubit, păr. N. Belea.

Poporul a oferit după aceasta o masă la care au luat cuvântul I. P. S. Sa Mitropolitul, apoi preotul unitarian, preotul reformat, reprezentantul dlui prefect al județului Trei Scaune, dl notar comunal, pr. Iacob Gheorghe, păr. prot. Ludu și credincioșii: Ioan Păcurariu și Rozalia Pop. Ultimul a vorbit păr. Ioan Florea, prin a cărui hărănicie s'a putut sfinți biserica și căruia I. P. S. Sa i-a acordat binecuvântarea de-a purta brâu roșu.

VITRINA CĂRȚII

Preot Dr. Corneliu Sârbu: **Baptismul. Istoria, situația actuală și prezentarea mișcării.** Extras din Anuarul Academiei teologice „Andreiane”, Sibiu, Tip. Arhidiecezană, 1948, 50 p. 60 lei.

Părintele C. Sârbu, conferențiar de Sectologie și Misiuni la Academia teologică „Andreiană” din Sibiu, cunoscut printr'o serie de studii substanțiale în specialitatea C. Sale, oferă acum o prezentare monografică clasică asupra Baptismului. După a noastră știință, e un capitol din Manualul de Sectologie, pe care îl are în pregătire. Monografia aceasta se caracterizează prin tratarea materialului în spirit științific, și ca documentare, și ca obiectivitate, și ca sistematizare. E un fel de-a scrie, în domeniul acesta, temeic și nou. De aceea așteptăm apariția Manualului, care va fi — suntem siguri — un eveniment în literatura sectologică română.

„Baptismul” conține o sinteză complet rotunjită a mișcării bazată pe cele mai bune izvoare. E numai partea expozitivă, nu și combaterea punctelor baptiste de credință. Materialul e împărțit în două capitole: capitolul I: Istoria mișcării și situația ei actuală; capitolul II: Prezentarea mișcării. Capitolul I cuprinde: definiția și numirea mișcării (creștinii botezați credincioși), istoria (sec. XVII în Anglia, Olanda, America de Nord — unde sunt după metodiști cei mai numeroși, — Germania etc.), situația actuală (sunt vreo 30 de ramificațiuni, cuprinse în „Uniunea baptistă mondială”, cu 12 mil. membri, 80% fiind în Statele Unite), **Baptismul în România** (1621 germani colonizați la Vințul de jos, 1884 în Bihor și Arad, 1896 recunoscut de stat, 1862 la București; azi circa 100.000 membri) etc. Capitolul II prezintă: doctrina dogmatică („afară de dogma trinitară și cea despre creații, întreg sistemul doctrinal al creștinismului autentic e radical alterat... de către Baptiști”: Sf. Scriptură singur izvor al credinței, predestinare la fericirea veșnică, sola fide, botezul și euharistia simple simboale nu Sf. Taine, se botează numai adulții credincioși, prin cufundarea completă în apă, preoția generală, două învieri, eshatologism etc.); doctrina morală (ideal rigorist: iubire frățească, recunoaște Statul, însă e pentru separația de Stat: mândrie și fariseism);

De remarcat din ansamblul acestei sărbări este: strânsa frăție care domnește între cele două națiuni și confesiuni conlocuitoare, frăție pe care au accentuat-o atât preoții cât și credincioșii în vorbirele lor.

organizația (principiul democratic și congregaționalist; elemente constitutive: biserici, comunități și uniune; conducători: predicatori, presbiteri, diaconi etc.; un seminar la București și publicații variate); **cultul** (Adunări cu rugăciuni, cântări și tălcuirea Bibliei; ceremonii cultice: Botez, Cina Domnului, căsătoria, instituirea slujitorilor, înmormântarea — sărbătorile); **disciplina** (la început severă, acuma mai „indulgentă”). În concluzie: **Baptismul**, isvorit din calvinism, e original numai în practica botezului. Pericolul lui constă în „pervertirea adevărului de credință, spargerea unității Bisericii... și în periclitarea mântuirii atâtor copii, ce mor nebotezați”. El subminează și interesele vitale ale Statului (p. 49).

E suficientă această trecere sumară în revistă a conținutului, pentru ca să ne dăm seama de valoarea științifică și misionară a acestei monografii. Autorul se dovedește un adevărat specialist în acest domeniu. E o carte care nu trebuie să lipsească din biblioteca niciunui preot. Nădăjdum însă că autorul ne va oferi și combaterea baptismului, care e la fel de necesară. Mai ales că autorul se dovedește temeinic pregătit pentru a dăruii literaturii teologice române o expunere și o combatere științifică — subliniez acest cuvânt — a mișcărilor sectare.

Ierodiacon N. Mladin

Poșta Redacției

Pr. Ioan Opriș — Blaj. Articolul „Munca și libertatea în democrație” nu-l putem publica. Articolul „Câteva idei omiletice” îl vom publica în numărul viitor. Trimiteți-ne și altceva.

Pr. Ioan Munțiu. — Cărpiniș, Sibiu. Frumoasă meditația intitulată „În grija Tamă las, Doamne!” Mai trimiteți și altele. Credem că le vom face loc în „Telegraful Român”.

Dela Administrația Telegrafului Român

Publicăm, în continuare, lista parohiilor care și-au plătit abonamentul pe anii 1947 și 1948 în ultimele două săptămâni:

Păuca, Cinade, Seliștat, Șugag, Dobra-Jina, Rușciori, Hărseni, Dupușul, Data-Sighișoara, Ocna-Sibului-de-jos, Brad, Bachnea, Dridif, Măceu, Sohodol-bis.-nonă, Hașag,

Mulțumim călduros P. C. Parohi respectivi și nădăjdum că pilda acestora va fi urmată de toate parohiile și abonații **Telegrafului Român**. Altfel, ne vom vedea siliți să trimitem ziarul cu ramburs, în primul rând pentru abonamentul pe 1947, încercând astfel plata abonamentului cu cheltuielile de ramburs.

Dumnezeu nostru. Leneș deci nu trebuie să fie nici unul din cei care se alipesc de Dumnezeu”⁶.

La rândul lor, Sfinții Părinți ai Bisericii au laudat atât de mult munca și au vestejit lenea, încât s'ar putea alcătui din scrierile lor o adevărată antologie a muncii. De pildă, pentru Clement Alexandrinul, munca făcută cu târnăcopul constituia o cinste deosebită. „Era o iubitoare a săracilor și o muncitoare”, spune el în panegiricul unei creștine.⁷ Și Origen are cuvinte de prețuire pentru muncă.⁸ Dar acela care a înălțat munca la înălțimea unei virtuți cardinale, a fost de sigur sf. Ioan Gură de Aur. Acesta nu contenește în omiliile sale a lauda munca și pe muncitori: „Dacă vezi un tăietor de lemne, spune el, sau un mănăitor de ciocan sau pe un om negru de funingine, nu-l disprețuie, ci admiră-l! Căci și Petru mergea suflecat la lucru, trăgea pânza și vindea pește... Și Pavel... stătea în atelierul său și lega piei una deș alta, făcând corturi. Niciun meseriaș deci să nu se rușneze, ci mai vărtos să cuprindă rușinea pe cei care mănâncă și nu lucrează... Căci câștigarea pâinii prin muncă neîntreruptă este un fel de filosofie: inimile unor astfel de oameni sunt mai curate și sufletele lor mai tari. Să nu disprețuim deci pe cei care trăiesc din lucrul mânilor lor, ci mai vărtos să-i ferim”⁹.

E dela sine înțeles că, în astfel de împrejurări și sub îndemnul unor astfel de îndemnuri, venite dela cei mai de seamă reprezentanți ai Bisericii, creștinii s'au deprins să iubească munca, nu numai pentru avantajile produse de ea, ci pentru ea însăși și pentru sensul religios legat de ea. Munca începe să aibă o valoare în sine, să fie socotită ca

o faptă bine plăcută lui Dumnezeu, ca o rugăciune mută, în vreme ce lenea și necinstea în muncă devin păcate vrednice de pedeapsa lui Dumnezeu și de disprețul oamenilor. Mulți creștini, nu numai în primele zile ale creștinismului, ci și mai târziu, urmând nu o poruncă evanghelică, ci un stat evanghelic, își împărțeau averile la săraci și începeau o nouă viață, muncind ca să trăiască și crezându-se astfel mai demni de Hristos, regele, împăratul și profetul care îmbrăcase umila înfățișare a unui teslar.

Tot asemenea nenumărații pustnici, ce populau deșerturile Egiptului, Arabiei, Palestinei și Siriei, trăind din munca mânilor lor și rugându-se, după ce s'au adunat, în secolul al treilea, în comunități mănăstirești, și-au împărțit timpul în mod egal între munca orânduită, rugăciune și odihnă, încât cu vremea mănăstirile au ajuns cele mai puternice focare de cultură și civilizație. Cercetările istorice imparțiale stau martore că monahii — atât de huliți adesea — au defrișat păduri necălcate încă de picior omenesc, au secat bălți, au construit canale, au întemeiat orașe, au făcut să progreseze nenumărate meșteșuguri, au păstrat și transmis manuscrise de cea mai mare valoare, au învățat popoarele să scrie și să citească, au dat avânt filosofiei, științelor și artelor. „Adevăratul ideal de muncă, spune un mare cunoscător al acestor probleme, a fost realizat pentru prima dată numai în monahism”¹⁰. *Ora et labora*, roagă-te și muncește, era cuvântul de ordine al călugărilor și misionarilor creștini, care au izbutit să îmblânzească și să ci-

vilizeze popoarele barbare revărsate asupra Europei, predându-le învățătura creștină, dar și obișnuindu-le cu munca disciplinată. Rolul acesta civilizator al misionarilor creștini printr' barbarii năvăliți în Europa și la popoarele necivilizate din vremurile mai nouă este îndeobște recunoscut astăzi.

Mai puțin recunoscut este însă rolul creștinismului în desființarea sclaviei ca sistem de muncă. Și totuși putem afirma că numai datorită duhului de prețuire a omului și a muncii, adus de creștinism în lume, a fost cu puțință să se desființeze încetul cu încetul nedreapta și neumană instituția a sclaviei, pe care chiar și marii filosofi ai antichității, în frunte cu Aristotel, o socoteau ca o instituție firească, întemeiată pe diferența de natură dintre oameni. Numai concepția creștină despre frăția universală a tuturor oamenilor, ca filii ai aceluiași Părinte și chemați la aceeași mântuire în iubirea lui Iisus Hristos, a fost în stare să sfarme cu vremea barierele dintre clasele sociale și să redea umanității milioanele de sclavi socotiți ca simple lucruri. Când sf. apostol Pavel proclama: „Nu mai este iudeu nici elin; nu mai este rob nici slobod; nu mai este parte bărbătească și parte femeiească, pentru că voi toți sunteți una, întru Hristos Iisus” (Gal. III, 28), sclavia era principial desființată, așa precum erau desființate principial disprețul față de cei de alt neam și diferența socială dintre bărbat și femeie, care reducea pe aceasta din urmă la un fel de sclavie.

E drept să recunoaștem, că Biserica a trebuit să procedeze cu multă prudență față de o instituție atât de puternică, cum era sclavia, și nu putem spune că desființarea sclaviei este opera directă a Bisericii creștine. Înrăurirea indirectă a Bisericii asupra raporturilor dintre clasele sociale a fost însă atât de mare, încât Biserica își poate revendica și acest titlu de onoare: desființarea sclaviei.

Dar chiar și înrăurirea directă a Bisericii asupra des-

⁶ Omilia 20-a asupra ep. I-a către Corint. Migne, P. G., t. 61 col. 168.

⁷ Ibidem, p. 84.

⁸ G. Uhlhorn, Christliche Liebeshätigkeit, 2 Aufl., Stuttgart, D. Gundert, 1895, p. 79.

⁹ Omilia a 18-a asupra Numerilor, Migne, P. G., t. 12, col. 714—715.

¹⁰ Ernst Troeltsch, Die Soziallehren der christlichen Kirchen und Gruppen, 3 Aufl., Tübingen, J. C. B. Mohr, 1923, p. 119. Pentru a ilustra afirmația sa, Troeltsch se folosește de o expresie caracteristică a fericitului Augustin, care cerea muncă monahilor proveniți din țărani și muncitori, pentru considerentul: De vreme ce chiar un senator neobișnuit cu munca sau un mare proprietar trebuie să muncească în mănăstire, cu cât mai vărtos se înțelege aceasta pentru un țăran obișnuit cu munca sau pentru un meseriaș (Ibidem).

INFORMAȚIUNI

INTERNE:

Consiliul de Miniștri a hotărât, în ședința din 30 Septembrie a. c., reducerea prețurilor, pe data de 1 Octombrie, cu 20—40% la alimente, 20—30% la îmbrăcăminte și 20—50% la încălziminte.

In Ministerul Cultelor, în urma punerii în aplicare a legii pentru regimul cultelor, s'au făcut următoarele schimbări:

Director al direcției I Titus Țifu, director al direcției II Frangu Emanoil, consilier administrativ D. Veștemeanu; Alex. Săvulescu și N. Grosu inspectori generali, Pr. H. Fărșrotu și Aristide Filip subinspectori generali. Inspectori pentru culte: Ion Ștruc și Ion Ieremia.

La învățământul religios au fost numiți d. Eusebiu Saghin director și Arhim. Valerian Zaharia subinspector general.

La Comisia Legislativă a Ministerului Cultelor au fost numiți prof. Dr. Liviu Stan, Suci Gh., Țifu T., Ghertel Ioan, Ganea Gh., Lang Mihail și secretar Nedeau Janeta.

La Ministerul Cultelor, o comisie compusă din: Directorul General al contabilității, inspectorii generali și inspectorii din minister, precum și șef-contabilul sf. Patriarhiei, Șef-contabilul consiliului central Bisericesc și preotul Ioan Velțan, Șef-contabilul Arhiepiscopiei noastre din Sibiu, a lucrat în zilele de 5—11 Septembrie a. c. la proiectele de buget, cont de gestiune și bilanț, precum și la instrucțiunile cu privire la întocmirea acestora și la instrucțiunile necesare la întocmirea actelor justificative pe seama eparhiilor din țară.

Oficiile noastre protopopești și parohiale vor primi la timp instrucțiunile necesare cu privire la lucrările ce au de îndeplinit.

Fixarea numărului eparhiilor. Prin Decretul Nr. 243/1948 al Prezidiului Marii Adunări Naționale, publicat în Monitorul Oficial Nr. 217 din 18 Septembrie a. c., se fixează numărul eparhiilor (diocезelor, superintendențelor) cultelor religioase din Republica Populară Română și anume:

Cultul ortodox 17 eparhii, cultul gr. catolic 2 eparhii, cultul romano-catolic 2 eparhii, cultul reformat o episcopie și o superintendență, cultul creștin de rit vechiu (lipovean) o eparhie. Celelalte culte vor avea câte o organizație centrală conform legii și cu denumirea fixată în Statutul de organizare al cultului respectiv.

Printr'un alt Decret Prezidial publicat în același Monitor Oficial, Mitropolia ort.-rom. a Sucevei (Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților) este desființată, înființându-se pe aceeași dată Arhiepiscopia Sucevei și a Maramureșului, ca sufragana a Mitropoliei Moldovei.

Noua Arhiepiscopie va cuprinde actualul teritoriu al eparhiei Maramureșului și teritoriul desființat al Arhiepiscopiei a Sucevei și Rădăuților, și va avea sediul în orașul Suceava.

Titular al Arhiepiscopiei Sucevei și a Maramureșului a devenit P. S. Sa Episcopul Sebastian Rusan al Maramureșului, potrivit Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale Nr. 1630, publicat în Monitorul Oficial din 21 Sept. 1948.

Ca efect al legii Nr. 175, pentru reforma învățământului și al Decretului-Lege Nr. 176 pentru trecerea în patrimoniul Statului a bunurilor bisericilor, congregațiilor, comunităților sau particularilor ce au servit pentru funcționarea și întreținerea instituțiilor de învățământ general, tehnic sau profesional, următoarele școli confesionale din Arhiepiscopia noastră au trecut în patrimoniul Statului:

1. Școala Normală de fete „Andrei Șaguna”, str. Andrei Șaguna Nr. 14 din Sibiu, și internatul de pe Andrei Șaguna Nr. 12, cu întreaga avere, conform inventarului jurnal.

2. Școala Normală de băieți „Andrei Șaguna”, str. Orfanilor Nr. 5 din Sibiu, cu întreaga avere, conform inventarului jurnal [M. Of. Nr. 197 din 3 Aug. 1945, pagina 6349, col. a 2-a].

3. Școala primară Nr. 1 „I. Popazu”, din str. Șirul Șaguna Nr. 2, a bisericii sf. Nicolae Scheiu, Brașov, cu întreaga avere, conform inventarului jurnal (Conf. M. Of. Nr. 177, 3 August a. c., pag. 6328, col. I-a).

4. Liceul „Andrei Șaguna” din Brașov, str. Șirul Șaguna Nr. 1, cu un imobil str. Prundului Nr. 45, un imobil în piața Berthelot Nr. 1, un imobil în str. Prundului Nr. 2, o casă în str. Prundului, o casă în str. Sf. Nicolae Nr. 1, o casă în str. Barac Nr. 1, o casă în str. Pe Tocile Nr. 2—4, casa Fundației Ion Jușă, str. 23 August, cu întreaga avere, conform inventarului jurnal (Conf. M. Of. Nr. 177, 3 Aug. a. c., pag. 6328 col. a II-a).

Liceul „A. Iancu” din Brad a fost desființat, iar în locul fostului liceu funcționează o școală elementară completă cu 7 clase.

Cu prilejul împlinirii a patru ani de apariție legală a ziarului „Scânteia”, organul central al Partidului Muncitoresc Român, Duminecă 19 Septembrie a. c. au avut loc mari serbări în Capitală și în toată țara. Ziarul „Scânteia” aduce servicii de primul ordin Partidului, muncitorimii și țării noastre, prin lupta sa de lămurire, îndrumare și informare a maselor muncitoare.

D Prof. Constantinescu-Iași, prim vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, a fost numit și instalat ca director al Institutului de istorie națională și universală.

Predicile lui Zaharie Boiu, în 3 volume, se află de vânzare la Pr. I. Boiu, funcționar la Mitropolia ortodoxă din Sibiu

EXTERNE

O. N. U. (Organizația Națiunilor Unite), a cărei Adunare generală își ține actualmente la Paris ședințele celei de a treia sesiuni, a început discuția generală în ziua de 23 Septembrie a. c.

ființării sclaviei nu este deloc neînsemnată. Astfel, în epistolele lor, sfinții apostoli îndemneau pe stăpâni să comande sclavilor „ca unor frați” și să se poarte blând cu ei (Efes., VI, 9; Col., IV, 1; Filipon., I, 16). Sclavii participau la viața religioasă și la cult fără să se deosebească într-un mod de oamenii liberi, ajungând chiar în ranguri bisericești, preoți și episcopi, încă fiind în stare de robie. Căsătoria sclavilor era privită ca sfântă, iar primul împărat creștin, Constantin cel Mare, a oprit marcarea sclavilor cu fierul roșu pe obraz, „unde stă chipul frumuseții divine”, și a desființat crucificarea sclavilor și luptele de gladiatori.¹¹ Ceilalți împărați creștini, Constantin, V. Iustinian, Grațian, Teodosie I, Teodosie II, Leon și mai ales Iustinian, procedează cu încă mai multă îndrăzneală și legisfează în favoarea sclavilor în așa fel, încât diferența dintre sclavi și oamenii liberi avea să se steargă încetul cu încetul. Pătrunși de duhul iubirii creștine de aproapele, numeroși creștini răscumpărau pe sclavi sau, dacă ei înșiși aveau sclavi, îi eliberau. Așa se dă ca pildă cazul sfintei Melania („Senatoarea”), care a eliberat dintr'odată opt mii de sclavi.¹² Sfinții Părinți ai Bisericii, Lactanțiu, Grigorie de Nazianz,

Grigorie de Nissa, Ioan Gură de Aur, Ambrozie, Augustin, stăruiau în scrierile lor ca să nu se facă diferență între sclavi și oamenii liberi.¹³

În felul acesta, sclavia era în mod evident pornită pe calea desființării și munca devenea din ce în ce mai prețuită. Muncitorii liberi se înmulțeau neconștient. Biserica încuraja munca până într'atât, încât un sinod din Cartagina nu numai că încuviința clericilor să se ocupe cu lucrarea pământului, dar chiar îi obliga pe aceștia ca, pe lângă dobândirea de cunoștințe folositoare, să-și însușească și câte un meșteșug.¹⁴ Vechea concepție despre munca productivă, concepția lumii antice, care socotea munca manuală ca o rușine, a mai dăinuit desigur o vreme, în evul mediu și chiar ceva mai târziu, la nobilii care își făceau o cinste din a nu lucra nimic, dar această concepție avea să dispară cu vremea. Sub înrăurirea spiritului creștin de prețuire a muncii, înșiși împărații, regii, ducii și domnitorii ajung să socotească munca drept o îndatorire creștină. Astfel, istoricii povestesc cum Carol cel Mare pune pe fiicele sale să toarcă, să țeară și să împlinescă tot felul de munci fe-

¹¹ Emile Chénou, *Le rôle social de l'Eglise*, Paris, Bloud et Gay 1928, p. 29.

¹² I. Mihalcescu, *Munca în lumina învățaturii creștine*, în rev. Biserica Ortodoxă Română, an. XL, nr. 1 (487), Octombrie 1921, p. 40 și 41.

Un comunicat al Statului Israel anunță că în sectoarele centrale ale frontului se desfășoară cele mai violente lupte dela începutul armistițiului.

Statele Unite au cheltuit 170 milioane dolari pentru războiul din Grecia.

Nr. 154/1948.

9 1—2

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III (treia) **Țopa** (Biciu mic) din protopopiatul Sighișoara, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în „Telegraful Român”.

I. Venite:

1. Salariul dela Stat.
2. Locuință în casa parohială, bună și cu dependențe economice.
3. Sesiune parohială 19¹/₂ jug., din care 16 jug. arabil și 13¹/₂ jug. fânaț.
4. Stola uzitată în parohie și ferdela de porumb introdusă din oficiu.

II. Indatoriri:

Pe lângă obișnuitele îndatoriri oficiale preotul ales

1. Va predica regulat în Dumineci și sărbători.
2. Va întreține viața religioasă în parohie prin organizațiile religioase; a) Casa culturală, b) Oastea Domnului, c) Reuniunea femeilor și d) Societatea tineretului.

Cererile de concurs, însoțite de actele regulamentare și de binecuvântarea arhierescă de candidare, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc din Sighișoara, iar concurenții îndreptățiți se vor prezenta în parohie în vreo Duminecă sau sărbătoare cu încuviințarea prealabilă a subsemnatului, spre a liturghisi predica și a face cunoștință cu poporul.

Oficiul protopopesc ort. rom. Sighișoara în înțelegere cu Consiliul parohial din Țopa, Sighișoara, 13 Iulie 1948.

Emilian Stoica

Protopop

Nr. 158—1948

(8) 1—2

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a **Gusu** din protopopiatul Mercurea, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Telegraful Român”.

Venitele împreună cu acest post:

1. Salariul dela Stat.
2. Locuință în casa parohială, care se află în stare bună, cu dependențe și în apropierea bisericii.
3. Sesiune parohială de 13 jug., din care 9 jug. arător și 4 jug. fânaț.
4. Stola obișnuită în protopopiat.

Obligațiuni:

Cel ales, pe lângă celelalte îndatoriri pastorale, va predica în Dumineci și sărbători.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare și binecuvântarea arhierescă de candidare, se vor înainta, în

termenul fixat, la oficiul protopopesc Mercurea, jud. Sibiu.

Concurenții se vor prezenta în parohie, într'o zi de Duminecă sau sărbătoare, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Mercurea, 7 August 1948.

Dumitru Ciuchendea

Protopop.

Nr. 6781/1948,

Concurs

Oficiul parohial din **Dobolii de Jos** publică concurs de cântăreț bisericesc cu următoarele condițiuni:

1. Salariu dela Stat, dacă-l va aproba Ministerul Cultelor. 2. Locuință bună în natură. 3. Venitele stolare. 4. Câte 200 Lei dela fiecare familie și câte 100 Lei dela femeile văduve, aproximativ în total 32.000 Lei, pe cari și-i va încasa cu ocazia umbilării cu icoana Nașterii Domnului în fiecare an. 5. Două (2) jugăre pământ arător de cl. I ca sesie cantorală. Candidații se vor prezenta în biserică, pentru cunoștința cu poporul, iar cererile se adresează Oficiului parohial.

ss. Ilarie Plotogea

paroh preș.

ss. Ioan Neagu

notar

Verificatori:

ss. Ioan Cherciu

ss. George Mușă

ss. George Radu sen.

ss. Alexandru Baciu

Adaus:

Au drept de candidare absolvenții școlii de cântăreți bisericești „D. Cunțan” din Sibiu și numai în cazul când nu se vor prezenta asemenea candidați, pot fi luați în considerare cântăreți cu examenul de asimilare.

Sibiu, 13 Septembrie 1948.

Consiliul Arhiepiscopal

Nr. 5389/1948i

Comunicat

În conformitate cu Decretul Nr. 124, publicat în Monitorul Oficial Nr. 154 din 7 Iulie 1948, fondul pentru plata titlurilor de rente interne amortizate pe 1 Mai 1947 și nelncasate până la 1 Iulie 1947 s'a deblocat în întregime. Toți deținătorii de titluri de rente pot încasa sumele corespunzătoare până la 6 Iulie 1949.

Tot cu același Decret, capitolul II, *Rentele perpetue*: 4% 1900 emisă Bisericii sf. Nicolae din Brașov pentru școlile întreținute de ea; 5% 1910 pentru cumpărări de islazuri; 5% 1922 de expropriere; 4% 1937 Fond Cultural; 4¹/₂% 1938/9 azilul Elena Doamna; 4¹/₂% 1944 Asigurări Sociale, precum și Imprumul de Căi Ferate Județene și omuițiile datorate Creditului Funciar Rural, sunt declarate exigibile pe data de 1 Iulie 1948 și sunt chemate spre a fi prezentate la plată până la 31 Martie 1949.

Toate oficiile protopopești și parohiale se vor prezenta la ghișeele Băncii Naționale și vor preschimba toate titlurile pe cari le posedă.

Sibiu, Ședința Secțiunii economice ținută la 30 Iulie 1948.

Consiliul Arhiepiscopal

¹³ Paul Allard, art. „Esclavage”, în Dictionnaire apologétique de la foi catholique, t. I, col. 1479.

¹⁴ Idem, col. 1483.